

РЕШЕНИЕ

№ 5220

гр. София, 09.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 20.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8339** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. А. Ч., като пълномощник на В. В. З. от [населено място], срещу РЕШЕНИЕ с рег. №513005-134/30.06.2025г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР). С оспорвания акт, на основание чл.45 и чл.56, ал.6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД) във вр. с чл.25, ал.3 и чл.29, ал.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) директорът на СДВР е отказал изтриването на личните данни на В. В. З., обработвани в Интегрираната регионална полицейска система (ИРПС) – СДВР във връзка със ЗМ №274/28.01.2015г. по описа на 06 Районно управление (РУ) и наказателно производство – споразумение за „Ефективно наказание“ с Протоколно определение по н.о.х. дело №5392/2016г. по описа на Софийски районен съд (СРС).

Жалбоподателят претендира за недействителност на оспорвания акт, като постановен при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Твърди, че с влязло в сила съдебно решение на Административен съд София – град (АССГ) по адм. дело №10226/2024г. е бил отменен предходен отказ на административния орган по идентично искане на З. за изтриване на личните му данни, обработвани в ИРПС и преписката е била изпратена на директора на СДВР за ново произнасяне в съответствие с дадените от съда указания по тълкуването и прилагането на закона. Смята, че административният орган не се е съобразил със задължителните предписания на съда в мотивите на съдебните актове на АССГ и на Върховния административен съд (ВАС) по адм. дело №1265/2025г. Поддържа, че Инstrukция №8121з-748/20.10.2014г. за определяне на срокове за

съхранение на лични данни, обработвани в МВР във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (Инструкция №8121з-748), изменена и допълнена с Инструкция №8121з-1127/11.09.2018г., послужила като основание за оспорвания отказ, противоречи на правото на Европейския съюз (ЕС), както и на задължителната практика на Съда на Европейския съюз (СЕС). Оспорва твърдението на административния орган, че по отношение на жалбоподателя няма полицейска регистрация по смисъла на 68 ЗМВР. Смята, че дори вписването на лични данни формално да е извършено на друго правно основание, различно от нормата на чл.68 ЗМВР, задължителното тълкуване дадено от СЕС по дело С-118/22 обхваща всички случаи на обработване на лични данни от полицейските органи. Претендира, че административният орган не е извършил дължимата конкретна преценка относно необходимостта от продължаване на съхранението и обработването на личните му данни с оглед на изтеклия дълъг период от време от извършване на деянието за което е бил осъден, данните свързани с личността му и хипотетичната възможност да извърши друго престъпление. Изтъква, че в административния акт не са изложени мотиви, обосноваващи необходимостта от продължаване на съхранението на личните му данни. Лично и чрез процесуалния си представител адв. Ч. моли съда да отмени Решение с рег. №513005-134/30.06.2025г. и да задължи ответника да предприеме действия за заличаване на личните му данни от ИРПС, поради липса на основания за обработването им. Претендира да му бъдат възстановени сторените разноски по водене на делото, съгласно представения списък.

Ответникът - ДИРЕКТОР на Столичната дирекция на вътрешните работи, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. А. А. поддържа, че оспорваният отказ е законосъобразен и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Доводи за неоснователност на жалбата излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е и ОСНОВАТЕЛНА.

Не е спорно между страните и косвено се установява с приетите писмени доказателства, че със Заявление рег. №812105-5-(1)/19.02.2024г. жалбоподателят З. е поискал от директора на СДВР да бъдат заличени личните му данни, обработвани от Министерството на вътрешните работи (МВР). По това искане е било постановено Решение №513005-100/02.09.2024г. с което директорът на СДВР е ОТКАЗАЛ изтриването на личните данни на В. З., обработвани в ИРПС – СДВР. Този административен акт е бил оспорен от жалбоподателя във връзка с което пред АССГ е било образувано адм. дело №10226/2024г.

С Решение №24521/22.11.2024г. по адм. дело №10226/2024г. решаващият състав на съда е ОТМЕНИЛ Решение №513005-100/02.09.2024г. на директора на СДВР и му е ИЗПРАТИЛ административната преписка за ново произнасяне по искането с вх.№812105-5/19.02.2024г., подадено от В. В. З., съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт. В мотивите на Решение №24521/22.11.2024г. съдът е обосновал следните изводи:

1) По съществуващото си полицейската регистрация представлява обработване на лични данни от

компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване и попада в приложното поле на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни (Директива (ЕС) 2016/680). Съображение 26 от Директива 2016/680 изисква гаранции, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват, и определя, че администраторът следва да установи срокове за тяхното изтриване или периодичен преглед. Според съображение 34 от Директива (ЕС) 2016/680 обработването за целите, посочени в член 1, §1 (предотвратяване, разследване, разкриване или наказателно преследване на престъпления или изпълнение на наказания, включително предпазване от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване) следва да включва операции по ограничаване на обработването, заличаване или унищожаване на данните. Тези принципни положения намират израз в чл.5 и чл.13, §2 и §3 от Директива (ЕС) 2016/680, които предвиждат срокове за съхранение и периодична проверка, на необходимостта от съхранение на лични данни.;

2) Националното право урежда изчерпателно предпоставките за снемане на полицейска регистрация в разпоредбата на чл.68, ал.6 ЗМВР и сред тях не е предвидена възможност за снемането ѝ, в случай като настоящия – настъпила е реабилитация, но наказателното производство срещу регистрираното лице е било прекратено със споразумение. Следователно националната уредба на практика дава неограничено право на обработване на данни от компетентните органи за целите, посочени в член1, §1 от Директива 2016/680, и регистрираното лице няма право да поиска да бъде ограничено обработването, заличаване или унищожаване на данните му, в конкретната хипотеза, извън изброените в закона.;

3) При съпоставка между правото на ЕС и българското право в областта на полицейската регистрация и обработката на лични данни за целите ѝ, в Решението по дело С-118/2022г. СЕС достига до извод, че не е допустима подобна национална правна уредба и че тя противоречи на принципите на Директива (ЕС) 2016/680. В Решението на СЕС, т.45, т.70 и т.71 е прието, че чл.5 от Директива (ЕС) 2016/680 оставя на държавите членки да решат дали да определят срокове за изтриване на лични данни, съхранявани от полицейските органи или за периодична проверка на необходимостта от съхранение им, но сроковете следва да са подходящи и в крайна сметка да позволяват изтриване на разглежданите данни, когато съхранението им вече не е необходимо. Това изискване обаче не е изпълнено, доколкото единствената хипотеза в националното законодателство която предвижда такова изтриване по отношение на лице, осъдено с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, е настъпването на смъртта му.

4) Безспорно установено е било, че в случая се касае за престъпление извършено от В. З. през 2014г., но според приетото свидетелство за съдимост жалбоподателят е бил реабилитиран по право и към 2024г. срещу него няма обвинения по неприключили наказателни производства. През този десет годишен период З. е завършил висшето си образование, специалност „Право“ и работи в адвокатска кантора. От събраните писмени доказателства решаващият състав е приел, че жалбоподателят е примерен гражданин на РБългария.

5) В хода на административното производство и пред съда, ответният орган не е изложил аргументи, от които да се направи извод, че съхранението на личните данни на жалбоподателя почти 10 години, все още е необходимо за целите, за които те са били обработвани при

създаването на полицейската регистрация. Така посочените срокове не са преценени дали са подходящи в съответствие с чл.4, §1, б. „в“ и б. „д“ от Директива (ЕС) 2016/680 в светлината на чл.52, §1 от Хартата за пропорционалност на всяко ограничаване на правата. Не е правена и периодична проверка от администратора дали съхранението на личните данни на лицата с полицейска регистрация (в случаите, в които наказателното производство е приключило със споразумение) все още е необходимо. Това означава, че в хода на административното производство административния орган трябва да извърши проверка за необходимостта от съхранение на личните данни в информационните масиви на МВР към момента на подаване на искането. По същество проверката освен действията предвидени в чл.19 от Наредбата за реда за извършване и снемане на полицейска регистрация, трябва да включва събиране и анализ на информацията относно заявителя - субект на данни, не само дали спрямо него са налице предвидените в националното законодателство основания в чл.68, т.1 - т.5 ЗМВР за заличаване на полицейската регистрация, но и на по широк кръг от данни, свързани с личността на субекта на данни във връзка с редица параметри. Те включват естеството и тежестта на престъплението, за което лицето е осъдено с влязла в сила присъда, контекста, в който е извършено това престъпление, евентуалната му връзка с други течащи производства, миналото или профила на осъденото лице, както и други особени обстоятелства, които са известни на органа относно към това лице, вкл. по отношение съществена необходимост от превенция на деяния, опасни за обществото. Целта на проверката е съпоставка на важността на преследваната с полицейската регистрация цел във всеки конкретен случай и спрямо всяко конкретно лице (субект на данни) и тежестта на ограничението за упражняване на съответни права, вкл. правото на изтриване/заличаване на съхраняваната за лицето информация (в този смисъл т.67 вр. т.62 и т. 69 от решението по дело С-118/22г. на СЕС), но в контекст на баланса между обществения интерес, предполагащ правоохранителните органи да разполагат със специфични данни за лицето, събрани чрез способа на полицейската регистрация, и правото на субекта на данни на изтриване на съхраняваните данни, щом съхранението им вече не е необходимо.

6) Правото на ЕС е с безусловно предимство, в случай на противоречие, пред действащото национално право. В разглеждания случай обжалваният отказ е основан на разпоредба на националния закон, която като предвижда съхранение на данните от полицейската регистрация на лице, извършило престъпление от общ характер, дори и след реабилитацията му, до смъртта му, без да се прави преценка за пропорционалност, чрез подходящи срокове за съхранение или периодични проверки за необходимост от съхранение, не е съобразена с принципите на Директива (ЕС) 2016/680 и поради това е незаконосъобразен.

7) Като отказва да снесе регистрацията на жалбоподателя З., ответникът не е изследвал въпроса относно необходимостта от продължаване на съхранението на тези данни, въпреки настъпилата реабилитация и продължителността на съхранението, за целите, за които същите са били обработени. С оглед спазване принципите на Директива (ЕС) 2016/680, независимо от празнотата в националния закон, до привеждането му в съответствие с правото на ЕС, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и периодични проверки дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел, каквото в случая не е направено.

Съдебният акт по адм. дело №10226/2024г. на АССГ е потвърден с Решение №5578/28.05.2025г. на ВАС, състав на Пето отделение по адм. дело №1265/2025г. Решаващият състав на ВАС е възприел извода на първостепенния съд, че на основание чл.173, ал.2 АПК оспорваният

административен акт следва да се отмени и да се съобрази изложеното в решение от 30.01.2024 г. по дело С-118/2022г. на СЕС, като конкретно извършена преценка дали при положение, че лицето е реабилитирано все още е необходимо съхранението на данните от тази регистрация за целите, за които те са били събрани и дали продължителното им съхранение е пропорционално на преследваната с регистрацията цел.

Процесното административно производство е било образувано по молба на жалбоподателя с вх. №513000-44057/16.06.2025г. Директорът на СДВР е бил сезиран с искане да се запознае със съдебните решения на АССГ и на ВАС и да се произнесе по заявлението на З. от 19.02.2024г. (рег. №812105-5-1) за заличаване на съхранявани данни (полицейска регистрация) на основание чл.68, ал.6 ЗМВР, в съответствие с указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

Производството е приключило с постановяване на оспорваното Решение №513005-134/30.06.2025г. за отказ за изтриване на личните данни на В. З., обработвани в ИРПС. Според мотивите на административния акт не е налице основание за заличаване на обработваните лични данни на заявителя, предвид, че в чл.3 от Инструкция №8121з-748/20.10.2014г., изменена и допълнена с Инструкция №8121з-1127/11.09.2018, не е предвидена хипотеза за заличаване на лични данни в случаите на осъждане с влязла в сила присъда, включително и при настъпила реабилитация. Административният орган е приел, че предотвратяването и разкриването на престъпления, защитата на националната сигурност и обществения ред са възприети от законодателя като ценности, чието опазване обуславя правомерност на обработването на лични данни на лица, осъдени за умишлени престъпления от общ характер, включително след настъпване на реабилитация. Обосновал е извод, че Директива (ЕС) 2016/680 изрично предвижда за целите на предотвратяването, разследването и наказателното преследване на престъпленията компетентните органи да обработват лични данни, събрани в контекста на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на конкретни престъпления, извън този контекст, за да достигнат до разбиране на престъпните действия и да установяват връзки между различни разкрити престъпления. Според изложените мотиви, в рамките на извършената проверка не са били установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта във вр. с която се обработват личните данни на В. З. и последните следва да продължат да се обработват от МВР за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред.

Решението е незаконосъобразно, постановено при допуснати особено съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с основни принципи в административния процес, както и с основните принципи при обработване на личните данни на физическите лица, регламентирани в чл.4, §1, б., б. „а“, „б“ и „в“ от Директива (ЕС) 2016/680: личните данни да са обработвани законосъобразно и добросъвестно; да са събирани за конкретни, изрично указани и легитимни цели и да не се обработват по начин, който е несъвместим с тези цели, както и да са подходящи, относими и да не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които данните се обработват.

На първо място съдът приема, че с издаване на оспорваното решение административният орган грубо е погазил принципа на законност, установен в чл.4 АПК. Според ал.1 и ал.2 на чл.4 АПК административните органи действат в рамките на правомощията си, установени от закона, а административни актове се издават за целите, на основанията и по реда, установени от закона. Съгласно чл.177 АПК съдебните решения имат сила за страните по делото, а когато оспореният акт бъде отменен или изменен, решението има действие по отношение на всички.

В случая директорът на СДВР не се е съобразил със задължителната сила на влязлото в

сила съдебно решение по адм. дело №10226/2024г. и с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт и изцяло потвърдени от ВАС по адм. дело №1265/2025г. Вместо да изпълни еднозначните и ясни указания на съда, като извърши дължимата преценка и изложи аргументи за необходимостта в конкретния случай, от съхранение на личните данни на жалбоподателя З. за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация, административният орган е повторил своите съждения по приложението на Инструкция №8121з-748/20.10.2014г., изменена и допълнена с Инструкция №8121з-1127/11.09.2018г. Идентични мотиви за това, че Инструкция №8121з-748 не предвижда хипотеза за заличаване на лични данни в случаите на осъждане с влязла в сила присъда, включително и при настъпила реабилитация, директорът на СДВР е изложил и в предходното свое Решение №513005-100/02.09.2024г. Този акт обаче е отменен с влезлия в сила съдебен акт по адм. дело №10226/2024г. на АССГ. В мотивите на решението съдът е разяснил предимството на правото на ЕС пред действащото национално право в случаите на противоречие. Указал е, че с оглед спазване принципите на Директива (ЕС) 2016/680, *независимо от празнотата в националния закон и до привеждането му в съответствие с правото на ЕС*, административният орган следва да прави във всеки случай на искане за снемане на полицейска регистрация конкретна преценка на необходимостта от съхранение на данните за целите, за които са събрани, за пропорционалност на срока на съхранение, както и да извършва *периодични проверки* дали все още съществува необходимата връзка между съхраняваните данни и преследваната цел.

Противно на дадените от съда указания по прилагането на закона, не се установява при новото произнасяне административният орган да е събрал и анализирал относима към случая информацията относно заявителя, включително свързана с личността на субекта на данни; осъщественото от него престъпно деяние, за което е бил осъден и реабилитиран; какви са конкретните цели за които се съхраняват и обработват личните данни: за защита националната сигурност и/или за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; налице ли са други данни за извършени от лицето престъпления или противообществени прояви във времето до и след реабилитацията; какъв период е изминал от извършване на деянието, за което е осъдено лицето; периодът от изтърпяване на наказанието до датата на подаване на искането за снемане на полицейската регистрация, както и всяка друга информация от която може да се направи обоснован извод, че необходимостта от обработване на личните данни не е отпаднала или обратно, че целите за които са били обработвани личните данни са изпълнени.

Вместо това директорът на СДВР лаконично е посочил, че не са установени факти и обстоятелства, които да удостоверяват, че е отпаднала целта във връзка с която се обработват личните данни на В. З. и данните следва да продължат да се обработват.

Този извод на административния орган е незаконосъобразен и е обоснован в противоречие с принципите на истинност и на служебно начало, установени в чл.7 и чл.9 АПК. Съгласно тези разпоредби административните актове се основават на действителните факти и на преценка подлежат всички факти и доводи от значение за случая. Нормата на чл.9, ал.2 АПК задължава административния орган да установи обективната истина като събере всички необходими доказателства и когато няма искане от заинтересованите лица. При обработване на личните данни на физическите лица,

включително от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, в тежест на администратора е да установи във всеки конкретен случай, че събраните данни не надхвърлят необходимото и не се съхраняват за период, по-дълъг от необходимото за целите, за които се обработват.

Т. задължение следва и от изричната и приложима норма на чл.5 от Директива (ЕС) 2016/680 според която държавите членки *предвиждат да бъдат определени подходящи срокове за изтриването на лични данни или* за периодична проверка на необходимостта от съхранението на лични данни. Противно на задълженията, произтичащи пряко от Директива (ЕС) 2016/680 и от обвързващите мотиви на Решението на СЕС по дело C-118/2022г., административният орган е преповторил мотивите си от предходното свое отменено Решение №513005-100/02.09.2024г. и отново не е събрал, оценил и посочил фактите и обстоятелствата въз основа на които в конкретния случай е достигнал до извод, че необходимостта от обработване на личните данни на жалбоподателя З. не е отпаднала. Следва да се отбележи и това, че в производство за заличаване на личните данни административният орган, а не заявителят е задължен да установи относимите факти и обстоятелства и въз основа на тях да обоснове извод продължава ли да съществува и за какви цели необходимостта от обработване на личните данни.

По изложените доводи настоящият решаващ състав приема, че оспорваното Решение с рег. №513005-134/30.06.2025г. на директора на СДВР е НЕЗАКОНОСЪОБРАЗЕН административен акт, който следва да бъде отменен, а преписката изпратена отново на административния орган за произнасяне по същество по Заявление рег. №812105-5-(1)/19.02.2024г., със следните **задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона**: При новото произнасяне по искането административният орган **е длъжен** да събере цялата информация относно заявителя, включително свързана с личността на субекта на данни В. З.; осъщественото от последния престъпно деяние, за което е бил осъден и реабилитиран; какви са конкретните цели за които *в случая* продължават да се съхраняват и обработват личните данни на З.: за защита националната сигурност и/или за целите на противодействие на престъпността и опазване на обществения ред; налице ли са други данни за извършени от лицето престъпления или противообществени прояви във времето до и след реабилитацията; какъв период е изминал от извършване на деянието, за което е бил осъден В. З.; периодът от изтърпяване на наказанието до датата на подаване на искането за снемане на полицейската регистрация, както и всяка друга относима информация и след като я анализира да изложи аргументи за необходимостта в *конкретния случай*, от продължаване съхраняването на личните данни на жалбоподателя З. за целите, за които те са били обработвани при създаването на полицейската регистрация или съответно при отпадане на тази необходимост да разпорежи изтриването на личните данни. Преценката относно необходимостта от обработване на лични данни за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления, или изпълнението на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност и тяхното предотвратяване, респективно за отпадането на тази необходимост, може да бъде извършена единствено от компетентния орган, поради което и е неоснователно искането на жалбоподателя съдът да задължи ответния

административен орган да предприеме действия по заличаване на личните му данни. На съдебен контрол за законосъобразност подлежи именно преценката на администратора за необходимостта от продължаване на обработването на личните данни за целите по чл.1 от Директива (ЕС) 2016/680, както и съответствието на тази преценка с действителните факти и обстоятелства на които е основана.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 1210 (хиляда двеста и десет) лева, съгласно представения списък и доказателства за извършването им. Превалутирани съгласно чл.12 и чл.13 от Закона за въвеждане на еврото в РБългария разноските са в размер на EUR 618.66 (шестотин и осемнадесет и 0.66 евро).

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ с рег. №513005-134/30.06.2025г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи, представлявана от директора, с адрес: 1303 С., [улица], да заплати на В. В. З., ЕГН [ЕГН], сумата EUR 618.66 (шестотин и осемнадесет и 0.66 евро) – разноски по адм. дело №8339/2025г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова